

ФРАНК ДОЛБИ ДЕЙВИСЪН ЗАВРЪЩАНЕТО НА ЛОВЕЦА

Превод от английски: Мая Пенчева, 1984

chitanka.info

Тъг Трелоър дереше кожата на мелеза — голямо диво куче, което току-що беше застрелял. Като рязна веднъж по продължение на корема и обърна отпуснатото топло тяло, за да направи прорез на задния крак, Тъг вдигна тесния остър нож и той блесна на лунната светлина. Обърна се да потупа Топси. Малката черна овчарка опъваше до крайност ремъка от сурова кожа, с който беше привързана към дънера на ниското сандалово дърво. От три часа тя стоеше привързана там, като невинна примамка, докато Тъг лежеше притаен на 40 разкрача в гъстата сянка на самотно бригало^[1], готов да стреля в дивото куче. Сега тя напираше към него, скимтеше от радост, че го вижда пак, почти виеше от възторг. Успя да го мушне с муцуна в кръста.

Бръчки на мимолетна усмивка набраздиха лицето на Тъг, когато се обърна да я погали. После със стиснати устни се зае отново да сваля кожата на дингото. Освободи единия заден крак, като внимаваше да не развали лапата, защото освен паричната награда, от кожата щеше да излезе чудесен трофей. Обърна тялото обратно, за да достигне другия заден крак. Беше го обзела някаква дълбока наслада и поемаше дълбоко въздух през носа със слабо свистене.

Голяма част от живота на Тъг беше съсредоточена именно в този момент. Самият факт не представляваше за него нещо самостоятелно, защото не осъзнаваше напълно онова, което става в ума му. Но докато работеше, в съзнанието му се нижеха образ след образ — вече отминали или предстоящи. Тъг Трелоър, снайперистът, лежи и чака да хване някой на мушката. Името Тъг Трелоър окачено върху кожата, изложена в магазина на Линклейтър. С парите от наградата Тъг Трелоър купува на жена си понито и двуколката, за които тя мечтае. Но най-реален и осезателно остър от всички е образът на Тъг, който се завръща скоро в лагера и показва победоносно трофея на Бони.

Има един образ на Тъг, който настоящият момент временно е заличил. Това е Тъг, който понякога съжालява, че се е оженил, дотежава му монотонното бъртане в живота на заселника и би желал да бъде на Север на лов за бизони или, още по-добре, да търси злато в планините на Нова Гвинея. Този образ изчезна от паметта му, щом започна ловът на кучето. Тъг, който старателно изучава навиците на едно диво куче, преследвано от цяла дузина ловци. Тъг поставя примамка, Тъг чака в засада, вярната му пушка насочена в готовност, всички тези образи се сливат в един — неустрашимият Тъг, който сам си проправя път през

ничията земя, за да установи снайперистки пост. Този Тъг е компенсация за другия Тъг, който мъкне дървета и копае дупки за стълбове около парцела си. В мислите си Тъг търсеше да забрави временно неосъществените си мечти.

Легнал в сянката на бригалото, с очи, вперени в Топси, той естествено съзнаваше, че дивото куче може и да не се излъже от примамката, дори че може да не е разбрал правилно следите или пък че дебне друго куче. Първото съмнение изчезна, когато видя Топси да наостря уши. Като погледна натам, накъдето гледаше и тя, той видя една фигура да се движи в сянката на храсталаците, оттатък осветеното от луната голо парче земя. Всички съмнения се стопиха, когато кучето, явно нащрек, бавно се показва на откритото и загледа Топси, която беше настръхнала и тихо скимтеше. С едва сдържано вълнение Тъг вкуси отново върховното удоволствие от майсторството и търпението на ловеца, от добре обмислената клопка. Показалецът му бавно и сигурно натискаше спусъка и когато изстрелът на пушката разкъса тишината на нощта, като отекваше отново и отново, той беше сигурен, че е попаднал точно в целта. Дивото куче вдигна глава, като че ли не разбираше какво е станало и не знаеше, че е улучено смъртоносно. То пристъпи една-две крачки към Топси, после краката му омекнаха и то се строполи безжизнено.

Тъг се втурна напред с пушка в ръка, глух за радостния лай на Топси, и се наведе да разгледа тялото, като бъркаше за ножа. Нямаше съмнение, че е черното динго. Боже мой, колко беше едро! Красиво животно! Тъг приклегна, остави пушката и лъскавото малко острие заработи. Бързаше да отдели кожата, защото трябваше да изпипа всичко внимателно и както трябва. Дори забрави за лулата си, която от два часа лежеше в джоба му, пълна с тютюн.

Наум той извършваше още цяла дузина други неща освен дрането на кучето. Небрежно минаваше край магазина на Линклейтър в деня, когато излагаха на показ кожата. Скромно получаваше парите от ръката на секретаря на Асоциацията на фермерите и заселниците. Даваше парите на Чарли Мънроу за понито и двуколката, които Чарли продаваше. Подаряваше кончето с двуколката на Бони, която явно се топеше от благодарност. Но преди всичко, защото беше най-близко във времето, първият пай от наградата за успеха, той крачеше обратно към лагера, за да хвърли кожата в краката на Бони с победоносен жест.

Фактът, че даваха 15 лири за кожата на едно динго, което беше дотегнало на хората в околността, пасваше така добре с подробностите в живота на Тъг Трелоър, както никой друг факт от подобен род. Първо това му даваше подходяща възможност да изостави временно скучното ежедневие на заселническия живот и да се отдаде на удоволствието от лова. Не че Тъг бягаше от трудностите. Напротив, той беше способен да издържи големи и продължителни натоварвания, но обичаше в тях да гори пламъчето на приключенията. Освен това при неговата репутация на отличен стрелец, предложената награда беше един вид лично предизвикателство. Много щяха да тръгнат след кучето. Тъг държеше на името си, на легендата, създадена се около него след завръщането му от войната. Сега беше моментът да помисли истински за това.

Пък и понито с двуколката, дето ги искаше Бони. Щом веднъж нещо влезеше в главата ѝ, човек не можеше да ѝ го избие дори със закон. Беше си наумила, че ѝ трябва двуколка да се вози и да ходи на гости на приятелите си. Беше си решила, че Трелоърови не се ползват с достатъчно уважение сред обществото и това може да се поправи, ако се вози из градчето в подходящо превозно средство, ако вземе бебето някой следобед и тръгне с него по гости.

Имаха само една каруца и Тъг я беше направил на нищо през първите месеци на заселването. Товареше я с купища колове за ограда, с бодлива тел, дървен материал и нагъната ламарина. Дори и Бони да искаше да я използва, почти винаги двата товарни коня бяха заети или се радваха на така необходимата им почивка. Тя искаше пони с двуколка. Тъг нямаше пари да ѝ ги купи. Всичките му пари отидоха по екстравагантната сватба, за която Бони настояваше. Това, което взе назаем или получи като кредит от големия магазин в Уилгатаун, беше вложено в земята.

Бони имаше навика да врънка за неща, които искаше да получи, като че ли, подобно на жената от Светото писание, щеше да бъде чута, ако говори много. Тя не се оплакваше направо на Тъг, но ако решеше, че в живота ѝ се чувства недопустима нужда от нещо, непрекъснато натякваше за това. Бони си имаше своите странности. Умееше доста добре да драматизира идеите си, като играеше главната роля в тези драматизации. Понякога ще направи светкавично нападение срещу вечното безредие, което цареше в къщата на Трелоърови. Ще оправи

леглата и ще измие съдовете веднага след закуска, ще се развихри да чисти, ще изхвърля боклуци в движение, ще нажули лицето на бебето с мокра кърпа до червено и накрая ще се настани на верандата с журнал в ръка. Олицетворение на „добрата домакиня“. Друг път пък, като се зарази от някоя жена, цял ден наливаше детето с някаква отвара за прочистване на кръвта, три-четири дни наред. Това бе образът на „майчината грижовност“. Що се отнася до разходките с понито и двуколката, тя искаше да се представи в ролята на „дамата от благородно потекло“.

Тъг беше в затруднение във връзка с манията на Бони да си има двуколка. Както казваше той, мога да ти дам собствената си кожа за килимче пред леглото, но да ти спечеля пари за кон и двуколка, не мога. Втора година, откакто се бяха заселили тук. Беше зима — и то суха. Имаха само осем млечни крави, при това ги дояха само веднъж на ден. Сметката в магазина в Уилгатаун набъбваше, все още живееха почти на кредит. Бони трябваше да разбере това.

Бони беше помолила за помощ овдовялата си майка, която притежаваше ръчна пералня в Уилгатаун. Но мисис Медоуз, която имаше още три по-малки деца и въпреки всичко беше показала щедрост към младите заселници, отговори, че Тъг трябва да се грижи за желанията на Бони. Бони миряса и за известно време се утешаваше, като олицетворяваше „смелата жена на героичния пионер“ — жената на Запада. Тази идея я забавляваше и поддържаше духа ѝ през първата година от заселването, но сега вече се беше изтъркала. Беше време да се направи нещо ново, така че напоследък тя пак започна да говори за понито и двуколката.

Бони настояваше, че хората смятат Трелоърови за паплач и нещо трябва да се направи, за да се заличи това впечатление. Твърдението не отговаряше на истината. Съседите се отнасяха към тях с уважение и дори с обич. Само дето имаха вродено чувство за хумор. Понякога, когато Бони кажеше нещо, то предизвикваше усмивки. За момента и тя се усмихваше, но после дълго мислеше върху това.

Тъг знаеше от опит, че с търпение човек може да се справи с Бони, и обикновено никога не забравяше това. Но някой път мъжкото начало вземаше връх и той започваше да протестира с умоляващ тон:

— Виж какво, Бони. Божичко, не можеш ли да разбереш, че...

Това неизменно прерастваше в скандал, при което Тъг псуваше, колкото му глас държи, Бони хвърляше по него разни предмети, а бебето пицеше уплашено от шума.

Бони обявяваше прекратяването на военните действия с обръщението „Тъг, мили“, произнесено с меден гласец и усмивка, ведра като утро. Но за това трябваше да минат три-четири дни, през които той беше напълно откъснат от всякакви комуникации със семейството. Възможно е корените на кавгата във всички тези случаи да са били много по-дълбоки, отколкото са предполагали и двамата участници. Може би са били свързани не толкова с видимата причина за скарването, колкото с вродената способност на двата пола да носят разочарование един на друг. Във всеки случай тези моменти тежаха много на Тъг, особено когато в ушите му дълго звучаха ужасните думи, които беше изрекъл. Докато траеше скарването, Бони се превъплъщаваше успешно в ролята на „засегнатата чувствителност“, „майката закрилица“ и „отдръпналата се любов“, взети заедно.

При всички случаи наградата от петнадесет лири му се струваше някакъв изход. След като поговори с Бони, Тъг уреди един съсед да наглежда млечните му крави за около седмица, докато той преследва кучето. Докато обсъждаше въпроса с Бони, докато преценяваше възможностите за успех, той мереше така предпазливо думите си, както в ония дни, когато обсъждаше с началството въпроса за някой снайперистки пост. Имаше голямо желание да опита, но в случай на неуспех никой нямаше да каже, че това се дължи на неблагоприятните обстоятелства. „Човек все трябва да има и малко късмет в края на краищата.“ Той си мислеше за обширния район, из който дивото куче търси храна и убежище, за другите ловци, които щяха да тръгнат по следите му.

Бони веднага се вкопчи за тази идея и вече мислеше за дингото като за мъртво. Нейният Тъг щеше да го хване! Бони обичаше донякъде славата. Едно от нещата, които харесваше у Тъг, преди да се оженият, беше фактът, че го смятат за местен герой. Почти във всеки брой на уилгатаунските вестници пишеха за него. Пак щеше да бъде така. Набезите на черното динго, както ги нарекоха „Бюгъл“ и „Аргъс“, се бяха превърнали в сензацията на околността. Когато Тъг го убие, във вестниците щяха да пишат за това. Името Трелоър щеше да се

носи от уста на уста, защото повечето хора таят в себе си възхищение пред храбростта на ловеца. Бони изцяло подкрепяше идеята.

Тъг ѝ беше казал, че ако успее, ще ѝ купи двуколката с кончето, които Чарли Мънроу продаваше. Бони беше така сигурна в успеха, че беше готова веднага да прати бележка на Чарли, че искат да купят двуколката. Но не посмя да изложи този план пред Тъг.

Тъг имаше намерение да преследва сам дивото куче. Самотният ловец е свободен, получава храна от доброжелателните заселници и има много по-големи шансове за успех, отколкото един човек, обременен с цял един лагер. Но Бони реши, че отива с него. Тя така искрено се беше увлякла в начинанието и така вярваше в успеха му, че на Тъг не му даде сърце да ѝ каже, че е смятал тя да си остане в къщи. И така, каруцата, натоварена с всичко необходимо за лагеруване и с Тъг, Бони, бебето и Топси на капрата, напусна селището.

Мелезът, вероятно продукт на нечий неуспял опит в развъждането на кучета, се беше появил в околността преди няколко месеца. Предизвика всеобщо вълнение. Всичко започна с това, че Бърт Джифърд намери в кошарата с добитъка едно разкъсано теле и огромни кучешки следи наоколо. Нямаше нищо странно в това едно динго да нападне само теле. Случваше се често по време на суша, когато дивите кучета бяха принудени да напускат пустите места, но сега сезонът беше добър. Никой не беше забелязал нищо, докато втори и трети фермер не се оплака от същото. Беше ясно, че пришълецът е нещо изключително. Не му липсваше дързост. Уби едно теле във фермата на Пади О'Шонеси на стотина ярда от къщата му и когато двете домашни кучета се хвърлиха върху него, то ги отблъсна. Едното от тях се върна скимтящо и с разкъсано рамо.

После хората казваха, че са виждали кучето и денем да се промъква към кошарите с добитъка, да дебне в храсталациите. Тъмно на цвят, откъдето дойде и името му — черното динго. Според някои голямо колкото мастиф. Съмнително беше, че чак толкова хора го бяха видели — какво ли не прави въображението от обгорелите дънери на дърветата в полумрака. Но когато старият Дан Кру, който поставяше капани в Тихото заливче, съобщи, че го е видял, вече нямаше съмнение. „Тъмноклафяво, с жълтеникав корем — рече Дан. — И доста по-едро от обикновено динго.“

На Тъг му трябваша пет дни, за да хване следата на черното динго. Той разучи сведенията за нападенията му, състоянието на вировете и бентовете в околността, разположението на прикритията и площите, покрити с гъсти храсти. Като чу, че предишната нощ е имало нападение край Коледното поточе, отиде веднага до съседния приток, Рекичката на Томи, и построи там лагер. Той откри следи от огромно куче сред шубраците по хълмчето, което разделяше двете поточета. Намери същите отпечатъци в тинята на вирчето и реши, че успехът е вече наблизо.

Това, че скоро щеше да настъпи пълнолуние, още от началото влизаше в сметките на Тъг. Освен това той беше решил, че може да разчита на Топси, която да привлече вниманието върху себе си. През по-голямата част от времето, след като напусна дома, я държеше завързана. И тя беше извън себе си от радост, когато той, с пушка в ръка, я взе на разходка една вечер, след като пиха чай. Безкрайно беше разочарованието ѝ, когато я остави завързана за изсъхналото дърво в едно пусто кътче и продължи без нея. Тя изразяваше разочарованието си на най-висок глас, квичеше и се дърпаше след отдалечаващата се фигура. Врявата нямаше да остане незабелязана за кучешките уши наоколо и със сигурност щеше да се разбере, че лае женска.

За Топси предателската постъпка на Тъг беше толкова невероятна, че след като първоначалната възбуда отмина, тя просто не можеше да разбере какво става с него. Тъг осъзна това, като лазеше обратно в сянката на бригалото. Топси се оглеждаше на всички страни. Въпреки че ги деляха няколко крачки, тя не го виждаше, защото помежду им имаше малки издутини. Постепенно тя замлъкна, приклепна тревожна и напрегната и от време на време изскимтяваше. Това беше добре. Ако се успокоеше съвсем, веднага можеше да я раздразни отново с изпращяването на някое клонче или като хвърли пръчка на осветеното място зад нея.

Тъг нагласи пушката на рамото си и се прицели в един дънер на около 40 ярда разстояние. Предварително беше намазал с бяла боя връхчето на мерника. Пропълзя напред, докато дулото на пушката, вдигната за стрелба, се показва на няколко сантиметра на лунната светлина. Така беше добре.

Свали пушката и се огледа. Имаше отлична видимост между мястото, където лежеше, и края на шубраците, откъдето щеше да се

появи черното динго.

Тъг беше доволен от себе си — спотаен, проснат по корем и облегнат на лакти, пушката лежи свободно в ръцете му, очите са приковани в лъскавата козина на Топси, целият е нащрек. Мислеше си за преднината, която имаше пред другите ловци, тръгнали след плячката, за пресните следи, които беше открил наблизко край склона. Изгледите за успех бяха доста добри. Извади лулата, после се опомни и пак я скри. Направи го без съжаление, даже с удоволствие. Да лежи така и отвътре да го гложди страстното желание да запуши — това му напомняше старите времена.

Напрегнатото чакане му напомняше за онзи Тъг, с който беше най-щастлив — Тъг снайперистът, Тъг, за когото той най-много обичаше да си спомня. За миг мислите му се спряха върху живота му като дребен земевладелец, после отлетяха към планините на Нова Гвинея, където Мик Бранигън и Том Холис, старите бойни другари, търсеха злато, а после се върнаха при него. В сегашното начинание той търсеше частична компенсация, че не е с Том и Мик.

На кораба, на връщане за Австралия, той се беше уговорил с Том и Мик да отидат да ловят бизони на Север. Цената на кожата беше висока. Тъг не познаваше тези животни, но по описанието на Мик изглеждаше, че е чудесно. Вълнение, хазартен риск, малко слава, сезон на труд и безразсъдство, а после период на веселби. Все едно, че запазва най-хубавото от войната през мирно време. Портокалът без горчивата кора на ограничената свобода или досадните семки на ежедневието.

В армията Тъг беше направил доста успешна кариера и демобилизацията дойде някак си като студен душ, помръкване на славата му. Преди войната той въртеше кирката в редовете на общинските работници и нямаше желание да се връща към това скучно и посредствено занимание. Ловът на бизони беше някакъв изход. Но по времето, когато отиде да навести родния си Уилгатаун, преди да се съберат отново с приятелите за нови приключения, той срещна Бони Медоуз и докато разбере какво става, вече беше просто отруден земеделец, с жена и дете.

Бони беше за него нещо много повече от една обикновена алтернатива пред лова на бизони, докато един ден, около година след сватбата, той не прочете случайно във вестника кратко съобщение, че

господата Бранигън и Холис са попаднали на богата жила в нова територия във вътрешността на Нова Гвинея. Значи, с това се занимаваха те. Не бяха отишли само да ловят бизони, а нещо повече. Тъг почувствува огорчение. Не го интересуваше, че са попаднали на жила; за начина им на живот мислеше. Не можеше да си го представи съвсем точно, но смяташе, че тропическите гори, диваците и екзотичните реки олицетворяват нещо, което би му подходило добре.

Докато обработваше земята си, мислеше за това и най-накрая си състави план. Реши да го обсъди първо с мисис Медоуз. Ако я спечелеше на своя страна, може би щеше да склони и Бони с нейна помощ. Изложи плана си на мисис Медоуз един ден, в края на седмицата, когато по негово специално настояване тя пристигна от Уилгатаун да навести заселниците. Планът беше прост. Мисис Медоуз трябваше да остави пералнята, от която сигурно бе вече много изморена, и да дойде да живее при тях. Двете с Бони можеха да се справят със стопанството, докато Тъг отидеше да търси злато в Нова Гвинея. „Има парà в тая работа, майко — настояваше Тъг, — мога да натрупам богатство за всички ни.“ Бяха седнали двамата на края на верандата.

Мисис Медоуз, една умна жена, натрупала много мъдрост през време на трудния си живот, се замисли по въпроса. Когато заговори, в очите ѝ имаше обич и малко иронично пламъче:

— Най-добре се захвани с нещо сигурно и постоянно, Тъг — рече тя. — Пък и сега трябва да мислиш за бебето и за Бони.

Да, сега имаше да се грижи за детето, трябваше да признае това. В същност на път беше вече и второ бебе. Тъг беше решил да не го споменава. Той разчиташе, че това е едно от нещата, с които Бони и мисис Медоуз ще се справят, когато му дойде времето. Сега разбра, че мисис Медоуз отказва да помогне и трябва да измисли някакъв друг план.

Не му остана много време за това, тъй като веднага след заминаването на мисис Медоуз Бони го захвана:

— За какво говорехте с мама на верандата?

Изправен пред фронталната атака, Тъг беше принуден да даде обяснение.

— Боже, каква идея! — възкликна Бони, след като чу обясненията му.

Тя помисли малко и после, както никога досега, впери в него пронизващ поглед, сякаш внезапно беше осъзнала една друга страна на въпроса.

— Да не си мислиш, че ще те чакам да се върнеш? — попита тя.

Тъг премисляше тези нейни думи, докато работеше. Бони често го беше обиждала право в лицето, познаваше погледа ѝ, пълен с гняв и злоба, но никога не беше говорила така прямо, никога очите ѝ не са били така студени и безизразни. Тези ѝ думи, осъзна той, бяха изтръгнати от сърцевината на нейната същност.

Дълго мисли за това. Съзнаваше, че тук Бони го улучи по слабото място. Поради някаква неизвестна причина това го вбеси. Беше объркан. Никога не беше се съмнявал, че е господар на душата си, и въпреки всичко животът беше издигнал някаква ограда около него. Почувствува се ядосан и смутен. Не можа да си изясни всичко. Беше раздвоен. Не онази монолитна и непоклатима личност, както беше свикнал да вижда себе си. В отчаянието си той търсеше утеха, като се връщаше непрекъснато в мислите си към онзи приятен образ, който обичаше винаги да си спомня, образът, в който той в гордостта си се възпяваше. Не Тъг Трелоър, който чисти доилката на кравите, не Тъг Трелоър, който мъкне кофи с помията на прасетата, а Тъг Трелоър, самотният стрелец.

Във въображението си той виждаше как се изкачва към върха, преди залез, в дните на опасната и секретна дейност по фронтовата линия. Чуваше неясното „сбогом“ и „успех, Тъг“, изречени от по-нерешителните. Вкусваше отново малката драма на завръщането след падането на мрака. Нощта за почивка беше неприкосновена. В живота му нямаше досадните незначителни нощни дежурства. Спомняше си със задоволство как другите гледаха пушката му и двете татуировки на гърдите, как началниците се отнасяха с него като с равен, когато изслушваха докладите и обсъждаха плановете му, как офицерите го сочеха за пример пред командирите от щаба на бригадата и дивизията.

Лежейки на предните позиции, той обичаше да премисля всичко това надълго и нашироко и тихо да преживява задоволството от него. Никога не можа да разбере как безличният Тъг от цивилния живот се превърна в известна личност. Не знаеше, че до голяма степен това се дължеше на липсата му на въображение. Беше военно време и когато имаше основания да предположи, че след изстрела на пушката му пада

човек, това не го вълнуваше кой знае колко. Все едно, че беше убил кенгуру. Само някакво зрънце на ликуване. Нищо съществено не се променяше в душата му, когато си помислеше, че и него могат да го улучат. Нервната му система не се вълнуваше от нещо още непреживяно и дори гледката на труповете на другите не можеше да компенсира това. Имаше ранени и убити. Лош късмет! Ако имаш късмет, няма да те улучат, ако не — улучен си, и толкоз. Въображението му не различаваше ясно удара от летящ шрапнел и удара от кална футболна топка. Умът му не можеше да възприеме мисълта за неговото собствено унищожение. На 28 години, мощен и жилав, с нерви като въжета и тяло, здраво като стъблото на каучуково дърво, Тъг беше напълно подходящ за занаята.

Наградите за уменията и смелостта не бяха само от огневата линия. Когато се върнеше на мястото, където бяха разквартирувани, му даваха известни привилегии, например освобождаваха го от уморителните наряди, нещо, което той много ценеше. После преживя приятни моменти да се появява по разни кафенета, където другите го гледаха с уважение като някакъв известен боксьор или нашумял укротител на диви коне. Харесваха му дамичките, особено ония, дето не чакаха много да го увърташ. Tres bon!^[2] Тъг имаше за какво да си мисли, докато лежеше и чакаше да се покаже противникът.

Случи се така, че Тъг беше първият войник, който се върна в родния Уилгатаун. Веднага получи официална покана от кмета в къщи, придружена от репортери от конкурентните вестници „Бюгъл“ и „Аргъс“ и от един фотограф, любител, но много усърден. Седмици наред го чествуваха и гощаваха, черпеха го по кръчмите, зяпаха го по улиците, заговаряха го хора, които иначе не биха и забелязали, че съществува, пишеха за него по вестниците.

За пръв път Тъг видя да го споменават в печата и беше изненадан, като откри колко интересен е бил животът му. Ученическите му години се появиха в нова светлина, когато един стар учител, когото веднъж той замери с плочата за писане, си спомни за него като за „дръзновен младеж“. Дори и работата, която баща му насила му наложи в безгрижните юношески години, да кара каруцата на стария Пентуисъл месаря, вече му се стори съвсем друга, когато „Бюгъл“ писа, че той „приел служба при Пентуисъл и синове“. Тъг хареса най-много как завършваха във вестниците — отбелязваха

намерението му „да се заеме с лов на бизони на Север, една опасна, но доходна професия, за която е изключително подходящ с неговото умение да борави с пушката и вкуса му към рисковани начинания“. Това трябваше да покаже ясно на всички, че Тъг, който беше сега известна личност в града, който беше открил себе си във войната, нямаше намерение да потъне в скучна и тъпа неизвестност.

Докато все още чакаше вест от Мик да определи мястото, откъдето тримата приятели щяха да тръгнат, докато още се хранеше от славата, Тъг неочаквано съзря едно видение, изтъкано от изключителна женствена прелест, което го гледаше благосклонно със сияещ поглед сред тълпата от обожатели — Бони Медоуз.

Бони беше на 18 години, разцъфтяла и налята. Макар че някои не ѝ обръщаха внимание, тя беше хубавицата на града. Но създаваше и неприятности. След като научи някои и други неща, за щастие, преди да се е случило нещо лошо, мисис Медоуз реши да омъжи Бони при първия подходящ случай. Междувременно през деня трябваше да ѝ се осигури достатъчно работа, да се връща от кино направо в къщи и да не ходи по излети, освен ако мисис Медоуз не я придружаваше. След като прецени Тъг набързо, но трезво, мисис Медоуз го прие като човек със сериозни намерения.

Тъг срещна Бони на улицата и после у един свой приятел, преди да започне да посещава дома ѝ. Още от първия път той не можа да свали очите си от нея. Любител на закръглените форми, Тъг направо се облещи от красноречивите женски прелести на Бони. Имаше си по много от всичко. Ожениха се веднага щом Тъг уреди всичко необходимо, за да стане заселник вместо ловец на бизони. Появата на бебето се свързваше по-скоро с годежа, отколкото със сватбата, но такива работи обикновено не се забелязват от възпитаните хора.

Въпреки мечтите си за приключения из Нова Гвинея Тъг беше още влюбен в младата си жена. „Да не си мислиш, че ще те чакам да се върнеш?“ Тези думи, изречени с такова невъзмутимо спокойствие и твърдост, продължаваха да звучат в ушите му, когато обикаляше парцела. За себе си мислеше вече като за заминал, все едно че е в Нова Гвинея, или по-скоро хем сърцето му е в Нова Гвинея, хем умът му е у дома. Но това нямаше да стане. Бони не искаше да чака. Сигурен беше. Почти му се искаше прелестите на Бони да не бяха чак толкова очебийни. Щеше да му е по-лесно да я остави. Не се чувствуваше

спокоен и духът му се бунтуваше. Общо взето, появата на черното динго по тия места беше добре дошла.

Тъг привърши с дрането на дингото и със запалена лула пое пътя към лагера. Крачеше въодушевен и отново изживяваше момента, когато пръстът му натисна спусъка. Нито сега, нито през дългите часове на чакане в сянката на бригалото в душата му не се промъкна приятелско чувство към кучето. Преследвач и преследван. И когато изстрелът изтреця, преследвачът ликуваше.

Спря се и се наведе да потупа Топси, която се въртеше лудо около него, радостна, че го вижда пак, че е свободна и се връща у дома. Той тръгна отново, с лице, грейнало от самодоволство. Беше голям номер, да завърже Топси като примамка. Тъг нямаше грешка. Знае той това-онова.

Наведе се и повдигна кожата на дингото. Разгледа я на лунната светлина, като я държеше леко отзад за врата. Биваше си я. Лапи, опашка, глава — главата остави да обработи по-внимателно на дневна светлина. Като че ли беше живо. Ушите стърчаха, очите още таяха някакъв блясък, устните опнати, сякаш след удара на куршума разбойникът беше разпознал смъртта и се готвеше да я посрещне. Повнимателно от когато и да било Тъг разглеждаше кожата, която висеше отпусната от протегнатата му ръка. Козината, в която все още тлееше огънчето на живота, проблясваше неясно на лунната светлина. Кожа без куче в нея. Някак смешно. За миг някакво неясно чувство на близост с този трофей се промъкна в душата му. Но връзката му се изплъзна. Лицето му се проясни.

Продължи пътя си, а мислите му бяха напред към момента на завръщането в лагера — щеше да го зърне от върха на следващия хълм. Като наближат на около петдесетина ярда, Топси както винаги ще се втурне напред направо в палатката — да предизвести с радостен лай за завръщането, като драци с лапи и върти опашка. Бони сигурно ще си е легнала, задрямала, а ветроупорният фенер все още ще свети. Бурното влизане на Топси ще я събуди. След това ще се появи Тъг. Той ще държи кожата на черното динго в протегнатата си ръка, както сега, и ще извика: „Ето го!“ Бони ще повдигне към него голите си бели ръце. Задоволството и радостта й ще бъдат безкрайни.

[1] Австралийско дърво. — Б.пр. ↑

[2] Много добре! (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.